Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2017. gada 15. jūnijā*

Apelācija — Kopējā ārpolitika un drošības politika (KĀDP) — Cīņa pret terorismu — Īpaši ierobežojoši pasākumi, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu Bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban* — Regula (EK) Nr. 881/2002 — Fizisko un juridisko personu, kas iekļautas Apvienoto Nāciju Sankciju komitejas izveidotā sarakstā, līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana — Šo personu vārdu atkārtota iekļaušana Regulas Nr. 881/2002 I pielikumā esošajā sarakstā pēc sākotnējās iekļaušanas atcelšanas — Juridiskās personas izbeigšanās tiesvedības laikā — Procesuālā rīcībspēja

Lieta C-19/16 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2016. gada 7. janvārī iesniedza

Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, ar dzīvesvietu Alšarkasā, Misrāta (Lībija),

Ghunia Abdrabbah, ar dzīvesvietu Birmingemā (Apvienotā Karaliste),

Taher Nasuf, ar dzīvesvietu Mančestrā (Apvienotā Karaliste),

Sanabel Relief Agency Ltd, Birmingema,

ko pārstāv *N. Garcia-Lora*, *solicitor*, un *E. Grieves*, *barrister*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

pārējās lietas dalībnieces –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Ronkes Agerbeek*, kā arī – *D. Gauci* un *J. Norris-Usher*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *G. Étienne* un *J.-P. Hix*, kā arī *H. Marcos Fraile*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*] (referents), tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

* Tiesvedības valoda – angļu.

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā *Al-Bashir Mohammed Al-Faqih*, *Ghunia Abdrabbah* un *Taher Nasuf*, kā arī *Sanabel Relief Agency Ltd* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015.gada 28. oktobra spriedumu *Al-Faqih* u.c./Komisija (T-134/11, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2015:812), ar ko tā noraidīja to prasību atcelt, pirmkārt, Komisijas 2010. gada 7. decembra Regulu (ES) Nr. 1138/2010, ar ko 140. reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu Bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*, (OV 2010, L 322, 4. lpp.), un, otrkārt, Komisijas 2010. gada 7. decembra Regulu (ES) Nr. 1139/2010, ar ko 141. reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu Bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban* (OV 2010, L 322, 6. lpp.) (turpmāk tekstā – "apstrīdētie tiesību akti"), kā tiesību aktus, kas tos skar.

Tiesvedības priekšvēsture

2 Tiesvedības priekšvēsturi Vispārējā tiesa ir aprakstījusi pārsūdzētā sprieduma 4.–20. punktā, un to var rezumēt šādi.

3 Īstenojot Apvienoto Nāciju Drošības padomes Rezolūciju 1390 (2002), pret apelācijas sūdzības iesniedzējiem tika vērsti to līdzekļu un citu finanšu aktīvu iesaldēšanas ierobežojoši pasākumi, kas noteikti, piemērojot Padomes 2002. gada 27. maija Regulu (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu Bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*, un ar kuru atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 467/2001, ar ko aizliedz eksportēt noteiktas preces un pakalpojumus uz Afganistānu, pastiprina lidojumu aizliegumu un attiecina uz Afganistānas *Taliban* līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu (OV 2002, L 139, 9. lpp.). Šī regula tika pieņemta, pildot 3. pantu Padomes 2002. gada 27. maija Kopējā nostājā 2002/402/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret Osamu bin Ladenu, organizācijas *Al-Qaida* un *Taliban* dalībniekiem, kā arī citām sabiedrotajām personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām, ar kuru atceļ Kopējās nostājas 96/746/KĀDP, 1999/727/KĀDP, 2001/154/KĀDP un 2001/771/KĀDP (OV 2002, L 139, 4. lpp.).

4 Personu, vienību un struktūru, kurām piemēro līdzekļu iesaldēšanu, kas noteikta ar Regulas Nr. 881/2002 2. pantu, sarakstā, kas ir minētās regulas I pielikumā (turpmāk tekstā – "apstrīdētais saraksts"), tie pirmoreiz tika iekļauti ar Komisijas 2006. gada 10. februāra Regulu (EK) Nr. 246/2006, ar ko 63. reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002 (OV 2006, L 40, 13. lpp.). Pēdējā minētā regula tika pieņemta pēc Apvienoto Nāciju Sankciju komitejas (turpmāk tekstā – "Sankciju komiteja") 2006. gada 7. februāra lēmuma, ar ko groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kam būtu piemērojama līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana, kas noteikta ar Rezolūciju 1390 (2002), tajā tostarp iekļaujot apelācijas sūdzības iesniedzēju vārdus.

5 Pēc Tiesas 2008. gada 3. septembra sprieduma *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija (C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461) Eiropas Savienības Padome pieņēma 2009. gada 29. decembra Regulu (EK) Nr. 1286/2009, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 881/2002 (OV 2009, L 346, 42. lpp.), lai izveidotu procedūru iekļaušanai apstrīdētajā sarakstā, kas nodrošinātu attiecīgo personu pamattiesības uz aizstāvību un īpaši to tiesības tikt uzklausītām.

6 Ar 2010. gada 29. septembra spriedumu *Al-Faqih* u.c./Padome (no T-135/06 līdz T-138/06, nav publicēts, EU:T:2010:412) Vispārējā tiesa atcēla Regulas Nr. 881/2002 2. pantu attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējiem.

7 Ar Regulu Nr. 1138/2010 Eiropas Komisija no jauna iekļāva *Sanabel Relief Agency* apstrīdētajā sarakstā. Minētās regulas preambulas 3. apsvērumā ir izklāstīts, ka Komisija 2009. gada augustā nosūtīja *Sanabel Relief Agency* Sankciju komitejas pamatojuma izklāstu, pēc tam – 2010. gada jūlijā – "saistītu pamatojumu" un *Sanabel Relief Agency* iesniedza savus apsvērumus par šiem abiem izklāstiem.

8 Ar Regulu Nr. 1139/2010 Komisija minētajā sarakstā atkārtoti iekļāva arī *A. M. Al-Faqih*, *G. Abdrabbah* un *T. Nasuf*. Minētās regulas preambulas 3. apsvērumā ir izklāstīts, ka Komisija viņiem ir nosūtījusi pamatojuma izklāstu 2009. gada 22. septembrī, 7. augustā un 11. augustā – pēc tam, kad tika celta prasība, par ko bija 2010. gada 29. septembra spriedums *Al-Faqih* u.c./Padome (no T-135/06 līdz T-138/06, nav publicēts, EU:T:2010:412).

9 Pildot Sankciju komitejas 2011. gada 22. jūnija lēmumu, Komisija pēc tam ar 2011. gada 30. jūnija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 640/2011, ar ko 152. reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002 (OV 2011, L 173, 1. lpp.), svītroja *A. M. Al-Faqih*, *G. Abdrabbah* un *T. Nasuf* vārdus no apstrīdētā saraksta.

10 Pildot Sankciju komitejas 2013. gada 8. oktobra lēmumu, Komisija ar 2013. gada 17. oktobra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 996/2013, ar ko 205. reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002 (OV 2013, L 277, 1. lpp.), svītroja *Sanabel Relief Agency* nosaukumu no apstrīdētā saraksta.

Apstrīdētais spriedums

11 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 3. martā, *A. M. Al-Faqih*, *G. Abdrabbah* un *T. Nasuf*, kā arī *Sanabel Relief Agency* cēla prasību atcelt Regulas Nr. 1138/2010 un Nr. 1139/2010 kā tos skarošus tiesību aktus.

12 Savas prasības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēji norādīja četrus pamatus, vienu par Komisijas veikto pārskatīšanas procedūru par *Sanabel Relief Agency* un trīs pārējos par procedūrām pret *A. M. Al-Faqih*, *G. Abdrabbah* un *T. Nasuf*.

13 Pārsūdzētā sprieduma 46. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka tai vairs nav jālemj par prasību, kas vērsta pret Regulu Nr. 1138/2010, ar ko *Sanabel Relief Agency* atkārtoti tika iekļauta apstrīdētajā sarakstā, jo atbilstoši Apvienotās Karalistes iestāžu 2013. gada 26. septembra vēstulei juridiski tā vairs nepastāv un tādēļ tai vairs nav procesuālās rīcībspējas.

14 Savukārt tā atzina par pieņemamu prasību, kas vērsta pret Regulu Nr. 1139/2010, ar ko pārējie trīs apelācijas sūdzības iesniedzēji *A. M. Al-Faqih*, *G. Abdrabbah* un *T. Nasuf* atkal tika iekļauti apstrīdētajā sarakstā. Pārsūdzētā sprieduma 47.–51. punktā tā uzskatīja, ka pēdējie minētie saglabā interesi celt prasību par minētās regulas atcelšanu, neraugoties uz vēlāku to vārdu svītrošanu no saraksta ar Regulu Nr. 640/2011. Tomēr tā noraidīja trīs pamatus par, respektīvi, Komisijas veiktās pārskatīšanas procedūras prettiesiskumu, LESD 296. pantā norādītā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, kā arī īpašuma tiesību un tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību pārkāpumu.

Lietas dalībnieku prasījumi

15 Apelācijas sūdzību iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt apstrīdētos aktus, un

— piespriest Padomei un Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16 Padome lūdz Tiesu:

— prasību noraidīt, un

— piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt, un

— piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

18 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza četrus pamatus.

19 Ar pirmajiem trijiem pamatiem tie apstrīd to, kā Vispārējā tiesa ir interpretējusi vienu no pamatiem, ko tie ir norādījuši pirmajā instancē, kā arī kontroli, ko tā ir veikusi attiecībā uz, pirmkārt, to atkārtotas iekļaušanas sarakstā tiesiskumu, precīzāk, Komisijas vērtējumu elementiem, kas attaisno šādu atkārtotu iekļaušanu, ņemot vērā Tiesas izstrādātos principus 2013. gada 18. jūlija spriedumā Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518), un, otrkārt, apstrīdēto tiesību aktu pamatojumu.

20 Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā apstrīd Vispārējās tiesas secinājumu par *Sanabel Relief Agency* juridisko nepastāvēšanu un procesuālo rīcībspēju. Šajā ziņā tie galvenokārt norāda, ka, tā kā *Sanabel Relief Agency* tika iekļauta apstrīdētajā sarakstā, tai būtu jāatzīst tiesības celt prasību šīs iekļaušanas apstrīdēšanai, lai arī pēc tām tā ir svītrota no minētā saraksta.

21 Līdz ar to vispirms ir jāizskata ceturtais pamats.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

22 Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa, uzskatot, ka par prasību vairs nav jālemj attiecībā uz *Sanabel Relief Agency*, jo tā vairs juridiski nepastāv Vispārējās tiesas Reglamenta 78. panta 3. punkta izpratnē, redakcijā, kas bija spēkā sprieduma pasludināšanas dienā, un tādējādi tai ir zudusi personas rīcībspēja, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

23 Proti, viņi uzskata, ka šajā ziņā Vispārējā tiesa nevarēja balstīties uz sava reglamenta 78. pantu, kā arī uz Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes Ārlietu un Sadraudzības ministrijas 2013. gada 26. septembra vēstuli, kurā konstatēts, ka *Sanabel Relief Agency* vairs juridiski nepastāv, jo tās vairs

nav Apvienotās Karalistes Komercreģistrā (*Companies House Register*) kopš 2007. gada un tā ir izslēgta no Apvienotās Karalistes Labdarības komisijas reģistra (*Charity Commission Register*) 2012. gada 28. janvārī.

24 Pirmkārt, Vispārējās tiesas Reglamenta 78. pantam neesot nozīmes, jo šajā noteikumā tiekot vienīgi regulēta pieteikumu par lietas ierosināšanu iesniegšanas procedūra.

25 Otrkārt un būtībā – vienības juridiskā persona netiekot ne piešķirta, ne zaudēta ar tās reģistrāciju vai izslēgšanu no Apvienotās Karalistes Komercreģistra vai Labdarības komisijas reģistra. Ja tā būtu, *Sanabel Relief Agency* nebūtu juridiskā persona, kas varētu lūgt sevi izslēgt no apstrīdētā saraksta kopš 2007. gada. Katrā ziņā tie norāda, ka ne fakti, kas lika Apvienotās Karalistes Labdarības komisijai izslēgt *Sanabel Relief Agency* no sava reģistra, ne šīs izslēgšanas pamatojums neizriet no 2012. gada 28. janvāra lēmuma par izslēgšanu.

26 Turklāt tie uzsver, ka Apvienoto Nāciju sistēma, atbilstoši kurai to personu, grupu un vienību vārdi, kuriem jāpiemēro līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana, tiek iekļauti sarakstā, kas izveidots, ņemot vērā Rezolūciju 1390 (2002), balstās uz atsevišķiem no valsts tiesībām neatkarīgiem kritērijiem un tāds esot bijis iemesls, kādēļ Tiesa 2007. gada 18. janvāra spriedumā *PKK* un *KNK*/Padome (C-229/05 P, EU:C:2007:32) esot nospriedusi, ka formāla pieeja nav atbilstoša un ka vienība, kas ir iekļauta sarakstā, varēja prasīt to svītrot.

27 Tie vienlīdz apgalvo, ka, pārsūdzētā sprieduma 45. punktā norādot, ka *Sanabel Relief Agency* vairs nav pakļauta ierobežojošiem pasākumiem kopš 2013. gada 17. oktobra, Vispārējā tiesa šķietami pamatoja savu lēmumu neatzīt *Sanabel Relief Agency* procesuālo rīcībspēju uz pavisam cita juridiskā pamata. Tādējādi tā esot uzskatījusi, ka no 2007. gada 18. janvāra sprieduma *PKK* un *KNK*/Padome (C-229/05 P, EU:C:2007:32) izrietošā judikatūra, atbilstoši kurai veidojums ir atzīstams par juridiski pastāvošu, kad tam tiek piemēroti ierobežojoši pasākumi, neesot piemērojama tādai labdarības organizācijai kā *Sanabel Relief Agency*, jo ierobežojoši pasākumi uz to neattiecās kopš 2013. gada 17. oktobra. Tie uzskata, ka Vispārējai tiesai esot bijis jālūdz *Sanabel Relief Agency* pierādīt savu interesi celt prasību, kā to tā tika prasījusi prasītājiem fiziskām personām.

28 Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā to paustos apsvērumus par Padomes iestāšanās lietā rakstu, ar kuriem tie apgalvo, ka rastais risinājums 2013. gada 28. maija spriedumā *Abdulrahim*/Padome un Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331) esot piemērojams arī šajā lietā.

29 Padome un Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa pamatoti konstatēja, ka *Sanabel Relief Agency* vairs juridiski nepastāv un ir zaudējusi savu procesuālo rīcībspēju, un ka tādēļ tā ir juridiski pamatoti nospriedusi, ka tai vairs nav jāspriež par to. Turklāt tās uzskata, ka *Sanabel Relief Agency* nevarot atsaukties uz 2007. gada 18. janvāra spriedumu *PKK* un *KNK*/Padome (C-229/05 P, EU:C:2007:32), jo, neesot nelikumīgai organizācijai, tās situācija absolūti esot atšķirusies no *Kurdistan Workers' Party* (*PKK*) situācijas.

Tiesas vērtējums

30 Pārsūdzētā sprieduma 42. un 46. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka par prasību vairs nav jālemj attiecībā uz *Sanabel Relief Agency*, jo tā vairs juridiski nepastāv Vispārējās tiesas Reglamenta 78. panta 3. punkta izpratnē, redakcijā, kas bija spēkā sprieduma pasludināšanas dienā, un tādējādi tai ir zudusi procesuālā rīcībspēja Vispārējā tiesā.

31 Tādēļ tā pārsūdzētā sprieduma 41. punktā konstatēja, ka no Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes Ārlietu un Sadraudzības ministrijas 2013. gada 26. septembra vēstules izriet, ka *Sanabel Relief Agency* vairs nav Apvienotās Karalistes komercreģistrā kopš 2007. gada un ka no Apvienotās Karalistes Labdarības komisijas reģistra tā ir svītrota 2012. gadā.

32 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 78. panta 3. punktam, redakcijā, kas bija spēkā tās sprieduma dienā, privāttiesību juridiskām personām ir jāpierāda sava juridiskā pastāvēšana, savam prasības pieteikumam pievienojot tādu šādas pastāvēšanas pierādījumu kā izraksts no komercreģistra, apvienību reģistra vai jebkāds cits oficiāls dokuments. Šī prasība attiecas arī uz juridiskām personām, kuras ceļ prasību atcelt tiesību aktu par Savienības tiesību aktu, ar ko tām ir uzlikti ierobežojoši pasākumi.

33 Šajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka, lai gan *Sanabel Relief Agency* pēc Vispārējās tiesas aicinājuma pierādīja savu juridisko pastāvēšanu, uzrādot dokumentu no Apvienotās Karalistes Labdarības komisijas reģistra, šis pierādījums tiesvedības laikā tika atspēkots ar Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes Ārlietu un Sadraudzības ministrijas vēstuli, ar ko Vispārējā tiesa tika informēta par *Sanabel Relief Agency* izslēgšanu gan no Apvienotās Karalistes Komercreģistra, gan no Labdarības komisijas reģistra.

34 Taču apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji tikai apgalvo, ka nevarēja tikt secināts, ka *Sanabel Relief Agency* juridiski nepastāv tādēļ vien, ka tā ir izslēgta no abiem šiem reģistriem. Tomēr tie nekādi neapgalvo, ka šāds Vispārējās tiesas vērtējums par *Sanabel Relief Agency* juridisko pastāvēšanu balstījās uz būtiski kļūdainiem elementiem vai izrietēja no tai iesniegto pierādījumu sagrozīšanas.

35 Šādos apstākļos ir jāuzskata par pierādītu, ka *Sanabel Relief Agency* juridiski vairs nepastāvēja un tādēļ tai nebija procesuālās rīcībspējas Vispārējā tiesā datumā, kad tā pasludināja spriedumu.

36 Ir taisnība, ka Tiesa ir nospriedusi, ka personai, kuras vārds ir iekļauts to personu sarakstā, kam piemēro ierobežojošus pasākumus, ir atzīstama vismaz morāla interese panākt šīs iekļaušanas atcelšanu, ņemot vērā sekas tās reputācijai, tostarp pēc tam, kad tās vārds ir svītrots no minētā saraksta (skat. spriedumus, 2013. gada 28. maijs, *Abdulrahim*/Padome un Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 70.–72. punkts, kā arī 2016. gada 8. septembris, *Iranian Offshore Engineering & Construction*/Padome, C-459/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:646, 12. punkts).

37 Turklāt privāttiesību juridiskās personas gadījumā ir būtiski, ka vai nu tā juridiski pastāv, vai prasību ir cēluši tās tiesību pārņēmēji.

38 Taču, pirmkārt, kā izriet no šā sprieduma 35. punkta, ir pierādīts, ka *Sanabel Relief Agency* juridiski vairs nepastāvēja Vispārējās tiesas sprieduma datumā. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji nevienā brīdī nav norādījuši, ka to prasību attiecībā uz *Sanabel Relief Agency* cēla tādas citas fiziskās vai juridiskās personas kā tās tiesību pārņēmēji, tostarp tās dibinātāji vai bijušie vadītāji, tajā skaitā *G. Abdrabbah* un *T. Nasuf*, attiecīgi otrais un trešais apelācijas sūdzības iesniedzējs (it īpaši skat. spriedumus, 1983. gada 20. oktobris, *Gutmann*/Komisija, 92/82, EU:C:1983:286, 2. punkts, un 1986. gada 23. aprīlis, *Les Verts*/Parlaments, 294/83, EU:C:1986:166, 15.–18. punkts).

39 Tāpat, tā kā ir konstatēts, ka *Sanabel Relief Agency* juridiski vairs nepastāvēja datumā, kurā Vispārējā tiesa pasludināja spriedumu, tā nebūtu varējusi izmantot Tiesas rasto risinājumu 2007. gada 18. janvāra spriedumā *PKK* un *KNK*/Padome (C-229/05 P, EU:C:2007:32).

40 Ir taisnība, ka Tiesa minētā sprieduma 112. punktā ir nospriedusi, ka, tā kā Eiropas Savienības likumdevējs uzskata, ka organizācija, kuras pastāvēšana tiek apšaubīta, turpina pastāvēt tādā ziņā, lai pret to vērstu ierobežojošus pasākumus, saskaņotība un taisnīgums liek atzīt, ka šis veidojums pastāv vismaz tādā ziņā, lai apstrīdētu šo pasākumu. Proti, izdarot citu secinājumu, organizācija varētu tikt iekļauta apstrīdētajā sarakstā, nedodot tai tiesības apstrīdēt šādu iekļaušanu.

41 Tomēr nemainīgs paliek tas, ka *Sanabel Relief Agency* ir pilnībā atšķirīgā situācijā no *PKK* situācijas, jo Tiesa minētā sprieduma 53. punktā ir nospriedusi, ka Vispārējās tiesas secinājumi pārsūdzētajā rīkojumā, ka *PKK* ir likvidēta, bija kļūdaini un ar tiem tika sagrozīti tās rīcībā esošie pierādījumu elementi.

42 Tādēļ, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka attiecībā uz *Sanabel Relief Agency* tiesvedība ir izbeidzama.

43 Tādēļ apelācijas sūdzības ceturtais pamats ir jānoraida kā pilnībā nepamatots.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

44 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir kļūdaini interpretējusi to norādīto trešo pamatu par īpašumtiesību pārkāpumu un tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību pārkāpumu. Tie tai pārmet, ka pārsūdzētā sprieduma 81.–90. punktā tā, piemērojot sava Reglamenta 44. pantu, ir noraidījusi šo pamatu, pēc būtības nepārbaudot to iesniegtos elementus. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā to rakstveida un mutvārdu apsvērumus un/vai neesot ievērojusi principus, kas noteikti 2015. gada 14. aprīļa spriedumā *Ayadi*/Komisija (T-527/09 RENV, nav publicēts, EU:T:2015:205).

45 Tie norāda, ka ar trešo pamatu tie skaidri apgalvoja, ka Padome un Komisija ir nesamērīgi aizskārušas to īpašumtiesības un tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību. Tādēļ tie uzskata, ka Vispārējai tiesai esot bijis jāvērtē fakti, ko tie bija norādījuši attiecībā uz iestāžu pārmetumiem tiem. Tie uzsver, ka šajā ziņā tie bija norādījuši uz noteicošu faktu, proti, ka to atkārtotas iekļaušanas apstrīdētajā sarakstā brīdī Apvienotā Karaliste, dalībvalsts, kas ierosināja to iekļaušanu to personu sarakstā, kam piemēro līdzekļu iesaldēšanu, vairs neuzskatīja, ka tie atbilst iekļaušanas šajā sarakstā kritērijiem. Tie precizē, ka pieteikuma par lietas ierosināšanu 94. punktā tie bija norādījuši, ka šie elementi parāda, ka Komisija nav pietiekami pierādījusi, ka tie atbilst Rezolūcijas 1617 (2005) kritērijiem, tādēļ to tiesību aizskārums pilnīgi noteikti neesot bijis samērīgs.

46 Turklāt tie uzskata, ka Vispārējās tiesas ieņemtā nostāja pārsūdzētajā spriedumā nav saderīga ar 2015. gada 14. aprīļa spriedumu *Ayadi*/Komisija (T-527/09 RENV, nav publicēts, EU:T:2015:205), kurā Vispārējā tiesa nosprieda, ka tas, ka prasītājs nav "skaidri" apstrīdējis Komisijas veikto faktu vērtējumu, neliedz tai pārbaudīt šo faktu pareizumu, jo tas turpina apstrīdēt šo vērtējumu savos apsvērumos un netieši – pārējos norādītajos pamatos.

47 Padome un Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa ir juridiski pamatoti noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju trešo pamatu, jo to prasības pieteikums neesot atbildis skaidrības un precizitātes prasībām.

Tiesas vērtējums

48 Pārsūdzētā sprieduma 81.–90. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka trešais pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji ir norādījuši prasības pieteikumā, neatbilst tās 1991. gada 2. maija Reglamenta, redakcijā ar grozījumiem, 44. panta 1. punkta prasībām un tādēļ ir jānoraida.

49 Vispirms ir jāatgādina, ka šīs prasības netieši paredz, ka būtiskiem faktiskiem un tiesiskiem apstākļiem, ar kuriem prasība ir pamatota, loģiski un saprotami ir jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta un ka tajā ir jābūt paskaidrotam, ko veido pamats, uz ko balstīta prasība; abstrakta norāde uz to neatbilst šīm prasībām.

50 Turklāt tā apstrīdēja, ka argumenti, kurus prasītāji balstīja uz īpašumtiesību pārkāpuma, netika izvērsti, jo prasības pieteikumā ir vienīgi norādes uz prasībām attiecībā uz pierādījumiem kriminmāltiesību jomā. Turklāt tā norādīja, ka tā ir iztaujājusi apelācijas sūdzības iesniedzējus tiesas sēdē par to pamata tvērumu un tie ir precizējuši, ka to mērķis ir apstrīdēt to motīvu izklāstu, ar kuriem Komisija bija pamatojusi savu lēmumu par atkārtotu iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā, šajā ziņā norādot uz to prasības pieteikuma 65., 94. un 95. punktu, kā arī uz apsvērumiem par 2013. gada 18. jūlija sprieduma Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518) sekām, ko tie bija iesnieguši 2013. gada 9. septembrī pēc prasības pieteikuma iesniegšanas.

51 Visbeidzot tā konstatēja, pirmkārt, ka atsauces uz prasības pieteikuma 94. un 95. punktu ir pilnībā abstraktas un tieši neattiecas ne uz vienu no motīviem to motīvu izklāstā, uz kuriem Komisija bija balstījusi savu lēmumu par atkārtotu iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā. Tā norādīja, otrkārt, ka prasības pieteikumā izklāstīto pamatu nesaprotamību nav iespējams novērst ar atsauci uz prasības pieteikuma pielikumiem, kā tas bija piedāvāts prasības pieteikuma 65. punktā.

52 Šajos apstākļos nešķiet, ka motīvi, kuru dēļ Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju trešo pamatu, būtu kļūda tiesību piemērošanā, ne arī, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi trešo pamatu.

53 Proti, atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. pantam, kas piemērojams Vispārējai tiesai atbilstoši šo pašu statūtu 53. panta pirmajai daļai, un Vispārējās tiesas 1991. gada 2. maija Reglamenta, ar grozījumiem, 44. pantam katrā prasības pieteikumā ir jābūt norādītam strīda priekšmetam un kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem.

54 Ir jāatgādina, ka, pirmkārt, lai prasība Vispārējā tiesā būtu pieņemama, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem prasība pamatota, ir jāizriet – vismaz kopsavilkuma veidā un tomēr saskaņoti un saprotami – no paša prasības pieteikuma teksta. Kaut arī ir taisnība, ka atsevišķos jautājumos prasības pieteikuma pamatteksts var tikt pamatots un papildināts, atsaucoties uz tam pievienotajiem materiāliem, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, lai arī tie ir pievienoti prasības pieteikumam, nevar kompensēt galveno juridisko argumentu, kam atbilstoši iepriekš atgādinātajām tiesību normām ir jābūt ietvertiem prasības pieteikumā, neesamību (skat. spriedumus, 2014. gada 11. septembris, *MasterCard* u.c./Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40. punkts, kā arī 2015. gada 19. marts, *Dole Food* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, C-286/13 P, EU:C:2015:184, 50. punkts).

55 Otrkārt, kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem, kas saskaņā ar šiem pantiem ir jānorāda katrā prasības pieteikumā, nozīmē, ka prasības pieteikumā ir jābūt paskaidrotai pamata, uz kura prasība ir balstīta, būtībai (spriedums, 2014. gada 11. septembris, *MasterCard* u.c./Komisija (C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 39. punkts).

56 Taču no prasības pieteikuma, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji iesniedza pirmajā instancē, izriet, ka, lai gan atbilstoši savam nosaukumam trešais pamats formāli bija par īpašumtiesību pārkāpumu un tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību pārkāpumu, ar ļoti īsajiem paskaidrojumiem, kas tika norādīti tā atbalstam, tika vienīgi apšaubīts Komisijas vērtējums pierādījuma elementiem, kas pamatoja to iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā.

57 Proti, apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Komisija nav ņēmusi vērā Apvienotās Karalistes atzinumu, ka tie jau sen vairs neatbilst Rezolūcijā 1617 (2005) noteiktajiem kritērijiem iekļaušanai šajā sarakstā. To argumentācija galvenokārt attiecas uz kriminmāltiesību, nevis īpašuma tiesību jomā prasīto pierādīšanas līmeni.

58 Tādēļ Vispārējā tiesa juridiski pamatoti ir uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju trešais pamats neatbilda tās 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. pantā noteiktajām prasībām.

59 Turklāt nebūtu jāuzskata, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi šo pamatu, jo prasītāji prasības pieteikumā nav pierādījuši ne mazāko saikni starp to norādītajām prasībām pierādījumu jomā un to īpašumtiesību pārkāpumu un tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību pārkāpumu.

60 No tā izriet, ka, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 90. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi prasītāju trešo pamatu.

61 Līdz ar to apelācijas sūdzības pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

62 Ar otro pamatu, kas ir vērsts pret pārsūdzētā sprieduma 78. un 79. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa nav veikusi tiesas kontroli, kas tai būtu jāveic atbilstoši 2013. gada 18. jūlija spriedumam Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 120., kā arī 121. punkts). Tā neesot ne prasījusi, lai Komisijas apgalvotie fakti tiktu pamatoti, ne pārbaudījusi, vai pret tiem vērstie apgalvojumi nav pārāk seni. Tā arī neesot ņēmusi vērā detalizētos apsvērumus, ko tie bija adresējuši gan Komisijai, gan Vispārējai tiesai, apstrīdot pret tiem vērsto apgalvojumu pamatotību.

63 Padome galvenokārt apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju otrais pamats ir neprecīzs un tajā esot sajaukti apsvērumi par apstrīdēto aktu ārējo tiesiskumu, īpaši pienākumu norādīt pamatojumu, kas ir būtiska formas prasība, un par to iekšējo tiesiskumu, kas attiecas uz iekļaušanas apstrīdētajā sarakstā motīvu pamatotību. Tādējādi šis pamats neatbilstot Tiesas Reglamenta 169. panta 2. punktā noteiktajām formas prasībām un esot jānoraida kā acīmredzami nepieņemams. Pakārtoti tā uzskata, ka ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji vienīgi pārformulē apelācijas sūdzības pirmo pamatu par pamatojuma, uz kura Komisija ir balstījusies apelācijas sūdzības iesniedzēju atkārtotai iekļaušanai apstrīdētajā sarakstā, apstrīdēšanu pēc būtības un kas tādēļ katrā ziņā ir jānoraida to pašu motīvu dēļ, kas norādīti apelācijas sūdzības pirmā pamata pārbaudē.

64 Komisija uzskata, ka šis pamats, par ko ir pārsūdzētā sprieduma 78. un 79. punkts, kuros Vispārējā tiesa konstatēja, ka Regulā Nr. 1139/2010 ir izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, nav pienācīgi pamatots. Vispārējā tiesa esot ļoti precīzi piemērojusi 2013. gada 18. jūlija sprieduma Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 118. punkts) kritērijus, kas nosaka, ka motivācijā identificē individuālus, īpašus un konkrētus iemeslus, kuru dēļ kompetentās iestādes uzskata par nepieciešamu noteikt ierobežojošus pasākumus personai. Tā piebilst, ka pēdējā minētā sprieduma 120. un 121. punkts attiecas nevis uz pienākumu norādīt pamatojumu, bet uz norādīto pamatu vērtējumu pēc būtības, tādēļ "apelācijas sūdzības iesniedzēji maldās attiecībā uz mērķi".

Tiesas vērtējums

65 Pārsūdzētā sprieduma 80. punktā Vispārējā tiesa kā nepamatotu noraidīja otro prasītāju izvirzīto pamatu par to, ka Komisija neesot izpildījusi pienākumu pamatot apstrīdētos tiesību aktus. Ar šo pamatu tie iebilda pret motīvu, uz kuriem Komisija ir balstījusies to atkārtotai iekļaušanai apstrīdētajā sarakstā, vispārīgumu un nepilnību.

66 Minētā sprieduma 74.–76. punktā atgādinot par prasībām, kas izriet no pienākuma norādīt pamatojumu nelabvēlīgiem tiesību aktiem, kas gulstas uz iestādēm atbilstoši LESD 296. pantam, Vispārējā tiesa tostarp uzsvēra, ka atbilstoši 2013. gada 18. jūlija sprieduma Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518) 116. punktam šis pienākums jebkādos apstākļos, tostarp tad, ja Savienības tiesību akta pamatojums atbilst starptautiskās iestādes pamatojuma izklāstam, nozīmē, ka šajā pamatojumā ir jānorāda individuālie, īpašie un konkrētie iemesli, kādēļ kompetentās iestādes uzskata, ka attiecīgajai personai būtu jāpiemēro ierobežojošie pasākumi.

67 Vispārējā tiesa no tā minētā sprieduma 77. punktā secināja, ka "ir iespējams balstīties vienīgi uz motīviem, ar kādiem ieraksta attiecīgo personu vārdu apstrīdētajā sarakstā, ja tajā ir individuāli, īpaši un konkrēti iemesli, kas paliek spēkā atbilstoši sarakstā esošo personu apsvērumiem".

68 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 78. un 79. punkta, Vispārējā tiesa ir, pirmkārt, norādījusi, ka Regulā Nr. 1139/2010 tika norādīts par to, ka prasītājiem ir paziņoti motīvi un apsvērumi, kurus tie varēja iesniegt šajā ziņā, un, otrkārt, novērtējusi šo pamatojumu, šajā gadījumā uzskatot, ka tie atbilst prasībām, kas izriet no 2013. gada 18. jūlija sprieduma Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 116. punkts), ciktāl tajos bija ietverti individuāli, īpaši un konkrēti iemesli, kas pamatoja prasītāju iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā.

69 Tādēļ nevar tikt apgalvots, ka ar šajos punktos, kuros Vispārējā tiesa novērtēja prasītāju atkārtotu iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā, esošajiem motīviem Vispārējā tiesa nav pārbaudījusi, vai Komisija ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu apstrīdētajiem aktiem.

70 Tāpēc, precizējot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav apgalvojuši, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi to prasības pirmajā instancē otro pamatu, apelācijas sūdzības otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

71 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka Komisija ir rūpīgi, objektīvi un neatkarīgi pati pārbaudījusi faktus, kas norādīti apstrīdēto aktu motīvu izklāstā, kā arī to iesniegtos attaisnojošos pierādījumus un apsvērumus. Šajā ziņā tie uzsver, ka Vispārējā tiesa, šķiet, nav ņēmusi vērā rakstveida un mutvārdu apsvērumus, ko tie ir iesnieguši tiesvedības laikā, jo tā nav atbildējusi ne uz vienu no to norādītajiem argumentiem.

72 Tie uzskata, ka apstrīdēto aktu pieņemšanas datumā Komisija ir tikai likusi domāt, ka ir pārbaudījusi lietas materiālus. Būtībā tā tikai tīri formāli esot ievērojusi apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības uz aizstāvību, neparedzot apšaubīt Sankciju komitejas vērtējumu atbilstoši to apsvērumiem, kas ir rīcība, pret kuru Vispārējā tiesa ir vērsusies jau 2010. gada 30. septembra spriedumā *Kadi*/Komisija (T-85/09, EU:T:2010:418, 71. punkts) un pēc tam 2014. gada 21. marta spriedumā *Yusef*/Komisija (T-306/10, EU:T:2014:141, 103. un 104. punkts), kā arī 2015. gada 14. aprīļa spriedumā *Ayadi*/Komisija (T-527/09 RENV, nav publicēts, EU:T:2015:205, 72. un 73. punkts). Tas, ka Komisija nav sazinājusies ar Apvienoto Karalisti, dalībvalsti, kura ierosināja to iekļaušanu to personu sarakstā, pret kurām tiek vērsta līdzekļu iesaldēšana, un kura vairs neatbalstīja to atkārtotu iekļaušanu apstrīdēto aktu pieņemšanas brīdī, parādot šīs rīcības patiesumu.

73 Taču Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 66. un 67. punktā esot vienīgi secinājusi, ka Komisija ir "pārskatījusi" 2010. gada 16. aprīļa iekļaušanas motīvus un sazinājusies ar Sankciju komiteju 2010. gada 27. maijā, 14. septembrī un 26. oktobrī. Tomēr neviens elements neļaujot pierādīt, ka Komisija tiešām ir pārbaudījusi attaisnojošos pierādījumus un apgalvoto motīvu pamatotību. Tas vien, ka Sankciju komitejai 2010. gada 27. maijā ir paziņoti apelācijas sūdzības iesniedzēju apsvērumi un tai ir lūgti paskaidrojumi par iemesliem, kuru dēļ apelācijas sūdzības iesniedzēji nav svītroti no apstrīdētā

saraksta, neļaujot pierādīt, ka Komisija pati ir izvērtējusi Apvienotās Karalistes rīcībā esošos elementus. Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 66.–70. punktā esot apstiprinājusi "iracionālu" faktu vērtējumu.

74 Padome uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju trešais pamats ir par Vispārējās tiesas faktu konstatāciju un tādēļ tas ir jānoraida kā nepieņemams. Tā norāda, ka, balstoties uz Komisijas veikto pārskatīšanas procedūru, Vispārējā tiesa nav sagrozījusi nevienu faktu, kas norādīts pirmajā un otrajā pamatā, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēji norādījuši pirmajā instancē. Apelācijas sūdzības iesniedzēji apelācijā neesot iesnieguši pietiekamus elementus, lai pierādītu, ka Vispārējā tiesa ir acīmredzami sagrozījusi pierādījumu elementus par faktiem saistībā ar Komisijas veikto procedūru, kurā esot bijuši jāievēro 2013. gada 18. jūlija spriedumā Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518) izklāstītie principi.

75 Komisija vienlīdz norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji, kuri, Tiesai būtībā lūdzot pārskatīt pierādījumu elementus un faktus, uz kuriem ir bijusi balstīta to iekļaušana apstrīdētajā sarakstā, nav norādījuši ne uz vienu konkrētu dokumentu, kas pierādītu, ka Vispārējās tiesas vērtējumi ir būtiski neprecīzi vai ka tā ir sagrozījusi pierādījumu elementus, kas tai bija iesniegti, tādēļ to trešais pamats esot jāatzīst par nepieņemamu.

76 Tā arī uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju trīs ļoti vispārīgie argumenti, kas norādīti, lai pamatotu to pārmetumu, ka Vispārējā tiesa esot iracionāli novērtējusi faktus, nav pamatoti. Vispirms apgalvojums, ka pārsūdzētā sprieduma 70. punktā esošais motīvs neesot pamatots, nevar tikt atbalstīts, jo Vispārējā tiesa juridiski pamatoti esot konstatējusi, ka, pirmkārt, Komisija ir veikusi precīzu, autonomu un kritisku apelācijas sūdzības iesniedzēju apsvērumu un to iekļaušanas to personu sarakstā, pret kurām tiek vērsti ierobežojoši pasākumi, par ko lēmusi Sankciju komiteja, pārbaudi un, otrkārt, ka tā nav automātiski pārrakstījusi komitejas secinājumus. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti, ka pārsūdzētā sprieduma 66.–70. punktā esošie motīvi neesot saderīgi ar 2013. gada 18. jūlija spriedumu Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518), 2014. gada 21. marta spriedumu *Yusef*/Komisija (T-306/10, EU:T:2014:141), kā arī 2015. gada 14. aprīļa spriedumu *Ayadi*/Komisija (T-527/09 RENV, nav publicēts, EU:T:2015:205), esot nepamatoti, jo tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvas tiesību aizsardzības tiesā pārkāpums esot jānovērtē atbilstoši katra gadījuma konkrētajiem apstākļiem. Visbeidzot, arguments, ka pārsūdzētā sprieduma 66.–70. punktā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, jo nevienā brīdī neesot notikusi sazināšanās ar Apvienoto Karalisti, neesot pamatots. Proti, šī judikatūra nekādi neuzliekot Komisijai pienākumu sazināties ar Apvienoto Karalisti. Katrā ziņā Komisija ir sazinājusies ar Savienības Pārvaldības komiteju, kurā ir pārstāvētas visas dalībvalstis.

Tiesas vērtējums

77 Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 59.–70. punktā pārbaudījusi prasītāju pirmo pamatu par Komisijas veiktās procedūras nelikumību, to noraidīja.

78 Pirmkārt, tā pārsūdzētā sprieduma 59.–65. punktā atgādināja, kā Tiesa 2013. gada 18. jūlija spriedumā Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518) ir definējusi pienākumus, kas gulstas uz iestādēm, saistībā ar tiesībām uz aizstāvību un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kad tās pieņem lēmumu par kādas personas vārda iekļaušanu to personu sarakstā, pret kurām tiek vērsti ierobežojoši pasākumi.

79 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 66.–70. punktā tā pārbaudīja dažādos posmus Komisijas procedūrā, pieņemot Regulu Nr. 1139/2010, ar ko apelācijas sūdzības iesniedzēju vārdi atkārtoti tika iekļauti apstrīdētajā sarakstā.

80 Tā no tā secināja, ka Komisija, detalizēti, neatkarīgi un kritiski vērtējot lietas dalībnieku apsvērumus, kā arī Sankciju komitejas lēmumu par iekļaušanu un detalizēti un personiski izvērtējot komitejas secinājumus, ir ievērojusi visas trīs procesuālās garantijas, kuras Tiesa ir norādījusi 2013. gada 18. jūlija spriedumā Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518). Tādējādi minētā sprieduma 71. punktā tā nosprieda, ka prasītāju pirmais pamats ir jānoraida.

81 Taču trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēji nav norādījuši nevienu elementu, kas pierādītu, ka Vispārējās tiesas vērtējums būtu balstījies uz būtiski neprecīziem elementiem vai būtu bijis tai iesniegto pierādījuma elementu sagrozīšanas iznākums.

82 Tie aprobežojās ar to, ka norādīja, ka Vispārējā tiesa nepamatoti ir konstatējusi, ka Komisija ir veikusi to jautājuma rūpīgu, neatkarīgu un autonomu vērtējumu. Šajā ziņā tie pamatojās uz apstākli, ka Apvienotā Karaliste, kura bija to iekļaušanas Apvienoto Nāciju sarakstā iniciatore, radikāli bija mainījusi savu nostāju attiecībā pret tiem kopš 2009. gada novembra, kā arī uz vēstuļu apmaiņu starp Komisiju un Sankciju komiteju no 2009. gada septembra.

83 Tādēļ ir jākonstatē, ka, lai gan šāds apstāklis varēja pamatot to svītrošanu no apstrīdētā saraksta, kas galu galā notika, pieņemot Īstenošanas regulu Nr. 640/2011, tas tomēr pats par sevi nelika Vispārējai tiesai nospriest, ka Komisija, pieņemot Regulu Nr. 1139/2010, nav izpildījusi savus pienākumus un ir pārkāpusi apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības uz aizstāvību.

84 Proti, ir jāatgādina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji pirmo reizi tika iekļauti apstrīdētajā sarakstā ar Regulu Nr. 246/2006 pēc Sankciju komitejas 2006. gada 7. februāra lēmuma tos iekļaut to personu un vienību sarakstā, kam piemēro ierobežojošus pasākumus, kas pieņemts, piemērojot Rezolūciju 1390 (2002). Regulas Nr. 881/2002 2. pants pēc tam attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējiem tika atcelts ar 2010. gada 29. septembra spriedumu *Al-Faqih* u.c./Padome (no T-135/06 līdz T-138/06, nav publicēts, EU:T:2010:412), kas norādīts šā sprieduma 6. punktā. Pēc tam tie apstrīdētajā sarakstā atkārtoti tika iekļauti ar Regulu Nr. 1139/2010, par ko tika celta prasība par tiesību akta atcelšanu, ko Vispārējā tiesa noraidīja ar pārsūdzēto spriedumu. Visbeidzot no apstrīdētā saraksta tie tika svītroti ar Regulu Nr. 640/2011, kas tika pieņemta pēc Sankciju komitejas 2011. gada 22. jūnija lēmuma svītrot tos no Apvienoto Nāciju saraksta.

85 Taču, kā izriet no tās preambulas 2.–6. apsvēruma, Regulai Nr. 1139/2010 bija retroaktīvs tvērums, jo tā galvenokārt bija vērsta uz Regulas Nr. 881/2002, kurā grozījumi attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējiem izdarīti ar Regulu Nr. 246/2006, aizstāšanu. Regulas Nr. 1139/2010 2. panta otrajā daļā bija skaidri norādīts, ka tā ir piemērojama no 2006. gada 11. februāra.

86 Tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija ir jāuzskata par neiedarbīgu.

87 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības trešais pamats ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

88 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

89 Tā kā Komisija un Padome ir prasījušas piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tiem spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež *Al-Bashir Mohammed Al-Faqih*, *Ghunia Abdrabbah* un *Taher Nasuf* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Al-Bashir Mohammed Al-Faqih*, *Ghunia Abdrabbah* un *Taher Nasuf* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]